

haar minder dierbaar, maar er had eene algeheele treurige verandering in haar gemoed plaats. Ze zegt het zelve:

„Voortijds was ik altijd vroolijk,
 „Als Natuur mij openlag.
 „Blijde met een dansend mugje,
 „En een wemelende worm,
 „Gaf een magre bloem der heide,
 „Gaf een blaadje mij vermaak.”

En nu was de Dominee daartusschen gekomen en hare ziel was veranderd door „der liefde treurigheid.”

„Al 't vermogen om te deelen
 „In der schepselen geluk
 „Is in mij als uitgestorven,
 „'k Voel geen zachte banden meer.”

't Stond blijkbaar erg met haar geschapen. Een zekere vernielzucht scheen zich van haar meester te maken. Ze vertrad geurende bloemkens, plukte blaadjes in stukken, sloeg met haar stokje plantjes van hun wortels af...

Wel mocht ze uitroepen:

„Wat toch de kracht der liefde al kan.”

Zelfs haar kleine Cheri vermocht niet haar uit hare somberheid op te wekken. Of hij al tegen haar opsprong, geeuwend naast haar sukkelde, haar met zijn poot aantikte — ze deed of ze er niets van merkte. En als ze zich zelve afvroeg:

„Liefde, gij die 't hart verteedert,
 „Maakt gij 't tevens koel en norsch?”

dan klonk het antwoord zoo naargeestig mogelijk:

„Liefde, ja, zijt ge ongelukkig,
 „Dan is Uwe kwelling wreed.”

Goddank, er kwam uitkomst! Niettegenstaande de bezwaren, die naar 't schijnt vooral van financiëelen aard waren, nam Elize een kort en goed besluit; ze verloofde zich met haar „vrind” en nu sloeg haar hart rustiger dan het in lang gedaan had.

Liefst in den barren winter ging ze te Noordwijk-Buiten logeeren, — misschien wel bij hare zuster Driekje, die met Ds. Streso gehuwd was en op een Hollandsch zeedorp woonde — en nu smaakte ze niet alleen het genoegen haar „jongeling” dagelijks te kunnen spreken, maar er hadden ook romaneske